

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **Mgr. M. Š.**, bývajúceho v N., proti odporkyňi **M. Š.**, bývajúcej v P., zastúpenej JUDr. Z. B., advokátkou so sídlom v D., **o ochranu osobnosti**, vedenej na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 13 C 236/2005, o dovolaní odporkyne proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 20. januára 2011 sp. zn. 9 Co 159/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Navrhovateľovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Nové Zámky rozsudkom z 9. apríla 2010 č.k. 13 C 236/2005-368 uložil odporkyňi povinnosť ospravedlniť sa do 3 dní navrhovateľovi listom s textom: „Ospravedlnenie: Touto cestou sa Vám ospravedlňujem za výroky o tom, že ste sa spolu s otcom zúčastnili nočného prepadu rodinného domu, že ste fyzicky na polícii napadli svedka a že ste rozkradli E., ktoré som o Vás uviedla vo svojej sťažnosti 15. septembra 2005 adresovanej Slovenskej advokátskej komore v Bratislave. M. Š.“. Súd prvého stupňa zároveň rozhodol o trovách konania. Vykonaným dokazovaním mal preukázané, že odporkyňa obsahom predmetnej sťažnosti zasiahla do chránených osobnostných práv navrhovateľa (§ 11 a 13 Občianskeho zákonníka) spôsobom, so zreteľom na ktorý sa navrhovateľ opodstatnene domáha ochrany jeho osobnosti. Pokiaľ sa odporkyňa domáhala doplnenia dokazovania výsluchom svedkov, súd považoval doplnenie dokazovania za nadbytočné a priečiace sa zásade hospodárnosti konania. Podľa jeho názoru totiž akákoľvek výpoveď navrhovaných svedkov nemôže zmeniť nič na tom, že trestné stíhania vo veciach, o ktorých odporkyňa písala v sťažnosti, boli právoplatne skončené a súd je vzhľadom na § 135 O.s.p. povinný

rešpektovať rozhodnutie orgánov, ktoré trestné stíhania zastavili. O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 3 O.s.p.

Na odvolanie odporkyne Krajský súd v Nitre rozsudkom z 20. januára 2011 sp. zn. 9 Co 159/2010 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správny (§ 219 ods. 1 O.s.p.); rozhodol tiež o trovách odvolacieho konania. V odôvodnení uviedol, že súd prvého stupňa správne zameral dokazovanie na skutkové okolnosti, z ktorých navrhovateľ vyvodzoval zásah do jeho osobnostných práv (§ 11 Občianskeho zákonníka), v potrebnom rozsahu vykonal dokazovanie a dospel k vecne správnym právnym záverom. V konaní bolo preukázané, že trestné stíhania voči navrhovateľovi, ktoré začali na podnet syna odporkyne, boli právoplatne skončené ich zastavením z dôvodu, že navrhovateľ sa uvedených skutkov nedopustil. Aj podľa názoru odvolacieho súdu bolo preto uvedenie nepravdivých a pravdu skresľujúcich údajov o navrhovateľovi v sťažnosti adresovanej Slovenskej advokátskej komore v Bratislave spôsobilé poškodiť práva navrhovateľa, jeho oprávnené záujmy a dobré meno. Odvolací súd za vecne správny a dostatočne odôvodnený považoval aj záver prvostupňového súdu, že vzhľadom na intenzitu negatívneho zásahu do chránených práv navrhovateľa je písomné ospravedlnenie uvedené vo výroku rozsudku súdu prvého stupňa primeraným zadost'učinením. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Rozsudok odvolacieho súdu napadla odporkyňa dovolaním argumentujúc tým, že v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v ustanoveniach § 237 písm. f/ O.s.p. a § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. Podľa jej názoru spočíva napadnutý rozsudok na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). V dovolaní poukázala na to, že súd prvého stupňa nerešpektoval § 226 O.s.p., nevykonal dokazovanie výsluchom svedkov, ktorých navrhla a ani svedkov označených odvolacím súdom. Prvostupňový súd rozhodol v jej neprítomnosti, v čase jej vážnej choroby a tiež práceneschopnosti jej právneho zástupcu. Aj odvolací súd rozhodol napriek tomuto zdravotnému stavu odporkyne a jej právneho zástupcu. Za významné označila tiež to, že neudelila súhlas na prejednanie veci odvolacím súdom bez nariadenia pojednávania. Pokiaľ odvolací súd napriek tomu rozhodol, odňal jej možnosť konať pred súdom. Navyše, vôbec sa nezaoberal jej argumentáciou v odvolaní, ktorá sa týkala právnych následkov konania v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 Občianskeho zákonníka). Z uvedených dôvodov žiadala zrušiť napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Navrhovateľ vo vyjadrení k dovolaniu navrhol tento opravný prostriedok odporkyne odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Podľa § 240 ods. 1 veta prvá O.s.p. účastník môže podať dovolanie do jedného mesiaca od právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu na súde, ktorý rozhodoval v prvom stupni. Najvyšší súd konštatuje, že dovolanie odporkyne bolo podané v zákonom stanovenej lehote. Obsah podania z 31. marca 2011, ktoré je založené v spise (viď č.l. 407), v ničom nedáva podklad pre záver, že tento procesný úkon nie je dovolanie účastníčky konania – odporkyne. Vzhľadom na to, že jej dovolanie nemalo náležitosti v zmysle § 241 ods. 1 O.s.p., bolo doplnené ďalšími podaniami zo 4. mája 2012 (č.l. 473 spisu) a tiež z 25. júla 2013. Tieto procesné úkony doplňujúce dovolanie odporkyne (vrátane úkonu JUDr. Z. B., advokátky ustanovenej za zástupkyňu odporkyne Centrom právnej pomoci), viedli k odstráneniu skorších väd dovolania. Navrhovateľ teda nedôvodne namieta, že dovolanie podala neoprávnená osoba.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Dovolaním odporkyne je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. V zmysle § 238 ods. 1 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Dovolanie je tiež prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie

prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

V prejednávanej veci dovolanie nesmeruje proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), ale proti takému potvrdzujúcemu rozsudku, ktorý nemá znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 3 O.s.p.; najvyšší súd dosiaľ v tejto veci nerozhodoval, preto ani nevyslovil záväzný právny názor (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Prípustnosť podaného dovolania preto z § 238 O.s.p. nevyplýva.

So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. dovolací súd skúmal, či v konaní nedošlo k niektorej z procesných väd vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. neboli v dovolaní namietané a v dovolacom konaní ich existencia ani nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania odporkyne preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Odporkyňa v dovolaní namieta, že v konaní jej bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký procesne

nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok.

Odporkyňa v dovolaní tvrdí, že k odňatiu jej možnosti konať pred súdom došlo postupom nevykonaním ňou navrhnutého (a tiež odvolacím súdom určeného) dokazovania. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonal všetky účastníkom navrhované dôkazy, nezakladá ale prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f/ O.s.p., lebo týmto postupom sa účastníkovi neodníma možnosť pred súdom konať (porovnaj R 37/1993 a R 125/1999).

V prípade dovolateľkou namietanej neúplnosti skutkových zistení alebo nesprávnosti skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012).

Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (viď napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011). Dovolací súd k tomu dodáva, že súd prvého stupňa vo svojom rozsudku riadne uviedol dôvody, pre ktoré spomínané dôkazy (výsluchy odporkyňou navrhovaných svedkov) nevykonal a s jeho závermi sa stotožnil aj odvolací súd.

Odporkyňa v dovolaní tiež namieta, že súd prvého stupňa rozhodol v jej neprítomnosti na pojednávaní, v čase, keď bola vážne chorá a jej právny zástupca bol práceneschopný. Zo zápisnice o pojednávaní z 9. apríla 2010 (č.l. 366 a 367 spisu) vyplýva, že na toto pojednávanie sa nikto nedostavil; písomne sa ospravedlnil len navrhovateľ s tým, že súhlasí, aby sa pojednávalo v jeho neprítomnosti. Zo spisu ďalej vyplýva, že písomné predvolanie na toto pojednávanie prevzal zástupca odporkyne 25. februára 2010 (č.l. 365 spisu). Uvedené predvolanie nebolo síce doručené odporkyni, v konaní ju ale zastupoval zástupca a doručenie tomuto zástupcovi malo právne účinky doručenia odporkyni. Predvolanie bolo jej zástupcovi riadne doručené v lehote zodpovedajúcej § 115 ods. 2 O.s.p., zástupca odporkyne ale žiadnym spôsobom neinformoval súd o svojich zdravotných ťažkostiach, ale ani o zdravotnom stave

odporkyne. Pokiaľ odporkyňa (jej zástupca) chcela, aby jej zlý zdravotný stav alebo práceneschopnosť jej zástupcu boli dôvodom pre to, aby súd nekonal a pojednávanie odročil, bolo na nej, aby o tom informovala súd a na túto situáciu aj náležite procesne reagovala ospravedlnením neprítomnosti a požiadanim o odročenie pojednávania. Občiansky súdny poriadok v obdobných prípadoch neukladá súdu, aby sám zisťoval príčiny neprítomnosti účastníka konania alebo jeho zástupcu na riadne nariadenom pojednávaní. Zo spisu napokon vyplýva, že na pojednávaniach predchádzajúcich pojednávaniu 25. februára 2010 bola odporkyňa riadne vypočutá a mala vytvorenú náležitú procesnú možnosť vyjadriť sa k prejednávanej k veci a predniesť argumenty spochybňujúce dôvodnosť proti nej smerujúceho návrhu; na pojednávaní 25. februára 2010 už súd žiadne dokazovanie nevykonával.

Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že v danom prípade boli splnené podmienky v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. a súd súd prvého stupňa mohol 25. februára 2010 konať v neprítomnosti účastníkov (a zástupkyne odporkyne). Odporkyňou namietaným postupom súdu jej nebola odňatá možnosť konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Nedôvodná je tiež obdobná námietka odporkyne, podľa ktorej rovnako pochybil odvolací súd prejednaním veci bez jej prítomnosti napriek tomu, že bola vážne chorá. Zo spisu vyplýva, že písomné predvolanie na pojednávanie pred odvolacím súdom, ktoré sa uskutočnilo 20. januára 2011, bolo odporkyňi a jej zástupcovi doručené 29. novembra 2010 (viď č.l. 378 spisu), teda v lehote zodpovedajúcej zákonu. V spise je na č.l. 379 až 381 založené podanie, ktoré obsahuje ospravedlnenie odporkyne a jej zástupcu z ich neúčasti na tomto pojednávaní a tiež ich súhlas s tým, aby odvolací súd pojednával v neprítomnosti odporkyne a jej zástupcu. Toto podanie obsahuje tiež žiadosť odporkyne, aby odvolací súd prečítal celé znenie jej podania, v ktorom doplnila ešte svoju odvolaciu argumentáciu. Zo zápisnice z pojednávania 20. januára 2011 (č.l. 385 spisu) vyplýva, že predsedníčka senátu odvolacieho súdu tejto žiadosti odporkyne vyhovela a doslovne prečítala jej písomné podanie. To znamená, že odvolací súd sa oboznámil s argumentmi odporkyne. Z týchto dôvodov je nedôvodná aj námietka odporkyne, podľa ktorej malo dôjsť k odňatiu jej možnosti pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) v priebehu odvolacieho konania.

V dovolaní sa uvádza, že odvolací súd sa vôbec nezaoberal odvolacou argumentáciou odporkyne týkajúcou sa konania v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 Občianskeho zákonníka).

Odporkyňa tvrdí, že napadnuté rozhodnutie nie je dostatočne odôvodnené a je nepreskúmateľné.

Nepreskúmateľnosť rozhodnutia je ale judikatúrou najvyššieho súdu (viď R 111/1998) považovaná za tzv. inú vadu konania, teda nie za procesnú vadu konania uvedenú v § 237 písm. f/ O.s.p. Podľa záveru dovolacieho súdu je názor zaujatý v uvedenom judikáte plne opodstatnený aj v prejednávanej veci a nie je dôvod odkloniť sa od tohto judikátu. Takáto právna kvalifikácia nepreskúmateľnosti vyplýva aj z ďalších rozhodnutí najvyššieho súdu (porovnaj napríklad sp. zn. 1 Cdo 140/2009, 1 Cdo 181/2010, 2 MCdo 18/2008, 2 Cdo 83/2010, 4 Cdo 310/2009, 5 Cdo 290/2008, 5 Cdo 216/2010, 6 Cdo 25/2012, 7 Cdo 52/2011, 7 Cdo 109/2011, resp. 1 ECdo 10/2014).

Správnosť takéhoto nazerania na problematiku nepreskúmateľnosti a jej dôsledkov potvrdzujú tiež rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch vyjadrených v R 111/1998 (viď rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 184/2010, III. ÚS 184/2011, I. ÚS 264/2011, I. ÚS 141/2011, IV. ÚS 481/2011, III. ÚS 148/2012, IV. ÚS 481/2011, IV. ÚS 208/2012, IV. ÚS 90/2013). Dovolací súd osobitne poukazuje na to, že ústavný súd v náleze z 30. januára 2013 sp. zn. III. ÚS 551/2012 konštatoval, že „sa väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“. Ústavný súd v uznesení z 27. marca 2014 sp. zn. IV. ÚS 196/2014 zotrval „na opakovane vyslovenom závere (napr. IV. ÚS 481/2011, IV. ÚS 499/2011, IV. ÚS 161/2012) o ústavnej udržateľnosti názoru najvyššieho súdu, podľa ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p.“. Obdobne argumentoval ústavný súd tiež v uznesení zo 14. januára 2015 sp. zn. III. ÚS 1/2015.

Dovolací súd preto uzatvára, že i keby dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prípadne nepreskúmateľné (dovolací súd sa touto otázkou nezaoberal), nemohlo by to založiť prípustnosť dovolania odporkyne.

Pokiaľ dovolateľka namieta, že v konaní na súdoch nižších stupňov došlo k procesnej vade uvedenej v § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., dovolací súd uvádza, že tzv. iná (než v ustanovení § 237 O.s.p. uvedená) procesná vada konania je relevantný dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., úspešne však môže byť uplatnená len v procesne prípustnom dovolaní (porovnaj tiež uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010 a 7 Cdo 36/2011). Vada tejto povahy ale prípustnosť dovolania nezakladá.

Naostatok dovolateľka namieta, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho však interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd sa ale právnym posúdením veci nedopúšťa procesnej vady konania v zmysle § 237 O.s.p. Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je najvyšším súdom považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno úspešne odôvodniť (len) procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.); zároveň je zhodne zastávaný názor, že nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nezakladá procesnú prípustnosť dovolania (viď napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011 a 7 Cdo 26/2010). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v ustanovení § 239 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

Pokiaľ bolo 2. decembra 2013 najvyššiemu súdu doručené doplnenie dovolania, v ktorom sa uvádza, že navrhovateľ bol za napadnutie odporkyne a jej syna počas pojednávania na Okresnom súde Nové Zámky dňa 6. septembra 2005 právoplatne odsúdený rozsudkom Krajského súdu v Nitre z 2. októbra 2013 sp. zn. 2 To 55/2013 za výtržníctvo, treba mať na zreteli, že toto podanie (pravdivosť obsahu ktorého dovolací súd neskúmal) poukazuje také skutočnosti, ktoré sú v tomto dovolacom konaní – z pohľadu konania zavŕšeného napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu (z roku 2010) „nové“, lebo netvorili súčasť skutkového stavu posudzovaného prvostupňovým alebo odvolacím súdom. Na takúto

okolnosť nemôže vziať dovolací súd zreteľ (podobne vid' napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 192/2004, 3 Cdo 8/2010, 5 Cdo 254/2009).

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania odporkyne nevyplýva z § 238 O.s.p., v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia odporkyňou namietanej procesnej vady (§ 237 písm. f/ O.s.p.) a nevyšli najavo iné procesné vady vymenované v § 237 O.s.p., najvyšší súd odmietol jej dovolanie ako procesne neprípustné (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

V dovolacom konaní úspešnému navrhovateľovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti odporkyni, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. a § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd mu nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodal návrh na jej priznanie (§ 142 ods. 1 O.s.p. a § 243b ods. 5 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 23. septembra 2015

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková